

Îl poate întâlni pe Dumnezeu.

“Pentru că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor. Căci cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare”.

Ateii nu vor avea cuvânt de apărare pentru că nu s-a aplecat cu seriozitate asupra cărții naturii să citească în ea, și să ajungă pe firul rațiunilor ce le cuprinde creația la Creator.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că mintea ce se exercită cu evlavie în contemplarea naturii este “bărbat”, “având drept cap rațiunea lui Dumnezeu, pe care o contemplă cugetarea prin credință, ca pricină creatoare a celor văzute”.

Iar “din ființa celor văzute și din mișcarea și din varietatea lor, cunoaște Monada cea în trei ipostazuri”, adică îl cunoaște pe Dumnezeu.

Comentând vedenia Sfântului Apostol Petru din Faptele Apostolilor, capitolul 11, cu pânzătura în care erau fel de fel de dobitoace necurate, Sfântul Maxim spune că: “Cel care contemplă creația văzută în rațiunile ei, ca pe o înfățișare a celei inteligibile, sau tipurile cele inteligibile din podoaba lucrurilor văzute, ca pe o pânzătură ce coboară de sus, nu va mai crede nimic necurat din lucrurile văzute, ne mai observând în rațiunile lor nimic care să trezească scârba”.

Cu alte cuvinte, Sfântul Maxim Mărturisitorul subliniază această idee principală, și anume că, lucrurile ascund în ele rațiunile divine și cel ce le descoperă suie pe firul acestor rațiuni la cunoașterea lui Dumnezeu. Această cunoaștere anticipază cunoașterea directă, cunoașterea față către față, cunoaștere la care au ajuns sfinții încă de pe pământ și ajung toți cei mântuiți în cer.

Fericitul Augustin duce un dialog cu natura: “Am întrebat pământul: tu ești Dumnezeu meu? Și mi-a răspuns: Nu sunt! Și tot ce este pe el a mărturisit la fel. Am întrebat marea și adâncul și tot ce trăiește și se târăște în ele și mi-au răspuns: Nu suntem Dumnezeu tău. Caută mai sus!

Am întrebat vântul și mi-a răspuns întreg văzduhul și tot ce este în el: Nu sunt Dumnezeu! Am întrebat cerul, soarele, luna și stelele și mi-au răspuns: Nici noi nu suntem Dumnezeu pe care-L cauți tu! Și am zis către toate cele ce sunt în jurul meu: Mi-ați spus că voi nu sunteți Dumnezeu meu, vorbiți-mi acum despre El. Și mi-au răspuns toate într-un glas: El ne-a făcut pe noi!” Este extraordinar acest dialog al Fericitului Augustin cu creatura care-i grăiește despre Creatorul său, despre Dumnezeu.

Închei cu următoarea întâmplare, grăitoare, asupra subiectului pe care l-am abordat: “Un preot misionar, undeva într-o pustie, vorbea păgânilor despre Dumnezeu. Un păgân nedumerit, pe când făceau un mic popas, l-a întrebat: De unde putem noi să știm că este Dumnezeu? Atunci preotul, arătându-i pe nisip urmele unei cămile, i-a răspuns: Iată, urmele acestea. Vedem numai urmele, și cu toate acestea știm că sunt și cămile, deși nu le vedem. Așa este și cu Dumnezeu. Nu-L putem vedea, dar Îl putem vedea urmele. Care sunt urmele lui Dumnezeu? întrebă din nou păgânul. Iar preotul, arătând cu mâna spre soare răspunse: Iată, soarele este urma puterii lui Dumnezeu, căci El l-a făcut. Asemenea apele, asemenea vietățile, asemenea copacii, toate sunt urmele lui Dumnezeu”.

Și, ca o concluzie, tot ceea ce există, lumea întreagă, ne strigă că este Dumnezeu, “un Dumnezeu și Tatăl tuturor, Care este peste toate și prin toate și întru noi toți”.

Pentru a-L vedea, însă, ai nevoie de suflet curat.

(†Andrei, Arhiepiscopul Alba Iuliei
Spiritualitate creștină pe înțelesul tuturor)